

nego w art. 126 i 161 obowiązku nostryfikowania dyplomu z ukończenia zagranicznej górniczej szkoły akademickiej, jeżeli dyplom ten został uzyskany w czasie od dnia 1 listopada 1918 r. do dnia 30 września 1923 r.

(3) Obywatele polscy, którzy ukończyli z ostatecznym świadectwem średni zakład naukowy techniczny, istniejący na obszarze, który wszedł w skład Państwa Polskiego, mają bez względu na datę ukończenia uprawnień osób, które skończyły z ostatecznym świadectwem odpowiedni zakład naukowy techniczny w kraju.

(4) Obywatele polscy, którzy przed dniem 1 listopada 1918 r. ukończyli z ostatecznym świadectwem średni zakład naukowy techniczny w jednym z państw zaborczych poza granicami obszarów, określonych w ustępie poprzedzającym, mają uprawnienia, równoznaczne z osobami, które ukończyły taki zakład naukowy w kraju.

(5) Obywatele polscy, którzy przed dniem 1 listopada 1918 r. ukończyli z ostatecznym świadectwem średni zakład naukowy techniczny, istniejący poza granicami obszarów, wymienionych w ust. (3) i (4), mogą otrzymać uznanie swych studiów za równoznaczne z ukończeniem odpowiedniego zakładu naukowego w kraju — na mocy decyzji Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.”;

108) w art. 315 dodaje się punkt c) o brzmieniu:

„c) we wszystkich wypadkach, w których rosyjska ustawa o prywatnym przemyśle naftowym (Część V Rozdział II Księga I rosyjskiej Ustawy Górniczej — Zbiór Praw Ces. Ros. Tom VII. wyd. 1912), powołuje się na rosyjską Ustawę Górniczą, mają zastosowanie z dniem wejścia w życie prawa niniejszego, zamiast przepisów rosyjskiej Ustawy Górniczej, przepisy prawa niniejszego.”;

109) w art. 318 w ust. (1) w pkt 2a powołanie: „art. 316” zastępuje się powołaniem: „art. 296”.

Art. 2. Minister Przemysłu i Handlu ogłosi w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. — Prawo górnicze (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 654) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

628

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 listopada 1938 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych na ziemię odzyskaną w październiku i listopadzie 1938 r.

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. Na ziemię odzyskaną w październiku i listopadzie 1938 r. rozciąga się moc obowiązująca następujących aktów ustawodawczych wraz z późniejszymi zmianami:

1) ustawy z dnia 19 lipca 1919 r. o przymusowym szczepieniu ochronnym przeciwko ospie (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 13, poz. 113);

2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 4, poz. 32), przy czym rozporządzenie to uzupełnia się w sposób następujący:

a) do art. 2 dodaje się nowy pkt 8 oraz nowy ust. (2) w brzmieniu:

„8. osoby, posiadające dyplomy, wymienione w art. 3 ust. (2) lit. e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września

1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 712).

(2) Przepisów pkt 1—7 ustępu poprzedzającego nie stosuje się do osób, które nabyły obywatelstwo polskie po dniu 30 września 1938 r.”;

b) po art. 14 dodaje się nowy art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. (1) Na obszarze ziem odzyskanych w październiku i listopadzie 1938 r. mogą wykonywać samodzielnie czynności techniczno-dentystyczne ci b. obywatele Republiki Czeskosłowackiej, którzy uzyskali obywatelstwo polskie na podstawie art. 2a lub 3 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 44), w brzmieniu dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 548) i z dnia 16 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 585), wykażą, iż w dniu 30 września 1938 r. na obszarze wymienionej Republiki mieli prawo samodzielnego wykonywania czynności

techniczno-dentystycznych w myśl przepisów ustawy z dnia 14 kwietnia 1920 r. o lecznictwie zębów i technice dentystycznej, w brzmieniu ustawy z dnia 11 lipca 1934 r. (Zb. ust. i rozp. państwa czesko-słowackiego z 1934 r. Nr 172) i zarejestrują się w myśl art. 21 przed dniem 1 marca 1939 r.

(2) Wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych na obszarze ziem odzyskanych w październiku i listopadzie 1938 r. przez osoby, wymienione w art. 14 i 15, jak również wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych przez osoby, wymienione w ust. (1) na obszarze określonym w art. 14 i 15 — wymaga uprzedniej zgody wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, właściwej dla miejscowości, w której czynności te mają być wykonywane.”;

c) po art. 17 dodaje się nowy art. 17a w brzmieniu:

„Art. 17a. Osoby, którym w myśl powołanej w art. 14a ust. (1) ustawy z dnia 14 kwietnia 1920 r. służył tytuł technika dentystycznego lub dentysty, zachowują prawo do tego tytułu; osobom, które posiadały tytuł „egzaminowanego technika dentystycznego” służyć będzie tytuł „uprawnionego technika dentystycznego”. Technicy dentystyczni mogą wykonywać czynności wymienione w art. 16, dentyści zaś i uprawnieni technicy dentystyczni — wymienione w art. 17.”;

3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o położnych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 5, poz. 41), przy czym do art. 15 dodaje się nowy ustęp drugi w brzmieniu:

„(2) B. obywatelkom Republiki Czeskosłowackiej, które uzyskały obywatelstwo polskie na podstawie art. 2a lub 3 ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego, w dniu 30 września 1938 r. posiadały prawo do wykonywania zawodu położnej na obszarze Republiki Czeskosłowackiej i zarejestrują swoje uprawnienia u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej przed dniem 1 marca 1939 r., służyć będą uprawnienia do wykonywania zawodu i używania tytułu na równi z osobami wymienionymi w art. 1.”;

4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zwalczaniu jaglicy (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 333);

5) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 712), przy czym rozporządzenie to uzupełnia się w sposób następujący:

a) do art. 3 dodaje się w ustępie (2) nową literę e) oraz dalszy ustęp w brzmieniu:

„e) dyplomy doktora wszech nauk lekarskich b. obywateli Republiki Czeskosłowackiej, którzy w dniu 30 września 1938 r. posiadali prawo wykonywania praktyki lekarskiej na obszarze wymienionej Republiki, jeśli osoby te uzyskały obywatelstwo polskie na podstawie art. 2a lub 3 ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego i zarejestrują swoje uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej w Polsce przed dniem 1 marca 1939 r.

(3) Przepisów lit. a) — d) ustępu poprzedzającego nie stosuje się do dyplomów, posiadanych przez osoby, które nabyły obywatelstwo polskie po dniu 30 września 1938 r.”;

b) do art. 5 dodaje się nowy ust. (5) w brzmieniu:

„(5) osoby, posiadające dyplomy, określone w art. 3 ust. (2) lit. e) wolne są od obowiązku składania dowodów odbycia jednorocznej praktyki szpitalnej.”;

6) ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o izbach lekarskich (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 275);

7) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198);

8) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 199), przy czym po art. 20 dodaje się nowy art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. (1) B. obywatelkom Republiki Czeskosłowackiej, które uzyskały obywatelstwo polskie na podstawie art. 2a lub 3 ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego, przed dniem 1 października 1938 r. zajmowały się zawodowo praktyką pielęgniarstwa na obszarze Republiki Czeskosłowackiej i przed dniem 1 marca 1939 r. zarejestrują swoje uprawnienia u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, władza ta wyda zezwolenie na wykonywanie praktyki pielęgniarstwa:

a) stałe, jeżeli uzyskały dyplom pielęgniarstwa chorych,

b) czasowe, do końca 1944 roku, wszystkim pozostałym.

(2) Osoby, posiadające czasowe prawo na podstawie ust. (1) lit. b), uzyskują uprawnienia stałe do wykonywania praktyki pielęgniarstwa po złożeniu egzaminu wymienionego w art. 19 ust. (2) i w art. 20 ust. (2); egzaminy dla tych osób będą się odbywały do końca roku 1944. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Opieki Społecznej może zwolnić od egzaminu.”;

9) ustawy z dnia 11 stycznia 1938 r. o izbach lekarsko-dentystycznych (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 33);

10) ustawy z dnia 25 marca 1938 r. o wykonywaniu zawodu aptekarskiego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), przy czym ustawę tę uzupełnia się w sposób następujący:

a) do art. 2 ust. (3) dodaje się nowy pkt 9) oraz nowy ust. (4) w brzmieniu:

„9) dyplom magistra farmacji, b. obywatela Republiki Czeskosłowackiej, który w dniu 30 września 1938 r. posiadał prawo wykonywania zawodu aptekarskiego na obszarze wymienionej Republiki, jeżeli uzyskał on obywatelstwo polskie na podstawie art. 2a lub 3 ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego i zarejestruje swoje uprawnienia do wykonywania zawodu przed dniem 1 marca 1939 r.

(4) Przepisów ust. (3) pkt 1—8 nie stosuje się do dyplomów, posiadanych przez osoby,

które nabyły obywatelstwo polskie po dniu 30 września 1938 r.”;

b) do art. 3 dodaje się dwa nowe ustępy w brzmieniu:

„(2) Przepisy ustępu poprzedzającego stosuje się tylko do osób, które nabyły obywatelstwo polskie przed dniem 1 października 1938 r. oraz do osób, które posiadają kwalifikacje wyszczególnione w pkt 3, uzyskały obywatelstwo polskie na podstawie art. 2a lub 3 ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego i zarejestrują swoje uprawnienia do wykonywania zawodu przed dniem 1 marca 1939 r.

(3) Aspiranci, którzy rozpoczęli praktykę na obszarze Republiki Czeskosłowackiej przed dniem 1 października 1938 r. i uzyskali obywatelstwo polskie na podstawie ustawy wymienionej w ust. (2), będą mogli złożyć egzamin określony w ust. (1) pkt 3 przed komisją, której skład i tryb postępowania określi rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej.”

Art. 2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń wydawać przepisy przejściowe

i uzgadniające, związane z rozciągnięciem powyższych aktów ustawodawczych na odzyskane ziemie.

Art. 3. Podania o rejestrację lekarzy, farmaceutów, techników dentystycznych, pielęgniarek i położnych, przewidziane w przepisach dekretu niniejszego oraz wydane na podstawie tej rejestracji świadectwa są wolne od opłaty stemplowej.

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej i innym właściwym ministrom.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Składkowski*

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram-Kościałkowski

629

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 23 listopada 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

Na podstawie art. 55 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59), zmienionym ustawą z dnia 14 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 222) wprowadza się zmiany następujące:

1) po art. 4 dodaje się art. 4a o brzmieniu:

„Art. 4a. Bez względu na datę nabycia gospodarstwa wiejskiego nabywcy przysługują w stosunku do przejętych zobowiązań sprzedawcy uprawnienia, wynikające z przepisów rozporządzenia niniejszego.”;

2) do art. 8 dodaje się ustęp drugi o brzmieniu:

„(2) Jeżeli dług objęty orzeczeniem podlega z mocy samego prawa ulgom w zakresie rozterminowania spłaty i obniżenia odsetek, urząd rozjemczy stwierdzi w orzeczeniu wysokość i terminy płatności poszczególnych rat.”;

3) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„(1) Przepisy art. 43 stosuje się do długów uporządkowanych z mocy samego prawa, jak również do długów uporządkowanych orzeczeniem urzędu rozjemczego lub ugodą. Urząd roz-

jemczy może jednak na wniosek wierzyciela zmniejszyć lub uchylić ulgę przewidzianą przy spłacie przedterminowej, jeżeli zobowiązanie dłużnika zostało obniżone na mocy orzeczenia urzędu rozjemczego lub zawartej ugody.

(2) Rozstrzygnięcie sporów powstałych w związku z umorzeniem długów na skutek przedterminowej zapłaty, przewidzianej w art. 43, należy do właściwości sądów.”;

4) w art. 45 ust. (3) otrzymuje brzmienie:

„(3) Ulgi w zakresie terminów spłaty i oprocentowania, przewidziane w rozdziale niniejszym, osiągają skutek z mocy samego prawa wobec stron i osób trzecich, nawet bez ujawnienia ich w wykazie hipotecznym. Ulgi te jednak mogą być ujawnione w wykazie hipotecznym na zgodny wniosek wierzyciela i dłużnika lub na wniosek jednego z nich na podstawie orzeczenia urzędu rozjemczego, stwierdzającego, że dług zabezpieczony hipotecznie objęty jest przepisami art. 41 i 42.”;

5) w art. 47:

a) w ust. (1) skreśla się wyrazy „(art. 44)”,

b) ust. (3) otrzymuje brzmienie:

„(3) Urząd rozjemczy może jednak uchylić skutki zalegania z zapłatą, określone w ustępach poprzedzających, oraz ustalić wysokość rat i nowe terminy ich płatności na okres nie dłuższy